

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Naděždy Treschlové v právní věci žalobkyně: **L. J.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2013, č.j. MV-26314-3/SO-2013,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. listopadu 2013, č.j. MV-26314-3/SO-2013, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Petra Novotného, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 11. 2012, č.j. OAM-6668-26/PP-2011, kterým byla dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobkyně namítala, že žalovaná si neopatřila dostatečné podklady pro rozhodnutí a porušila zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť se v napadeném rozhodnutí pouze ztotožnila se závěrem správního orgánu prvního stupně, že v řízení byly prokázány nesrovnalosti a skutečnosti, které přímo poukazují na účelovost uzavřeného sňatku. Žalobkyně připustila, že se ve výpovědích jejích a jejího

manžela pana J. J. objevují odchylky; ty se však často týkají naprostých detailů a maličkostí. Doplnila, že správní orgán vzniklé neshody účelově zdůrazňuje, aniž by objektivně přihlédl k řadě shodně uvedených skutečností.

Ze strany správních orgánů nebyla dle žalobkyně vyvinuta dostatečná snaha o důkladné zmapování rodinné situace žalobkyně – nebyl proveden výslech dcery žalobkyně V. M., která po většinu času přebývá s žalobkyní a jejím manželem ve společné domácnosti, výslech bývalého manžela žalobkyně, svatebních svědků a matričních úřednic.

Žalobkyně zdůraznila, že předložila fotografie prokazující faktické soužití obou manželů. Nesrovnalost ohledně toho, zda byla svatebnímu obřadu přítomna též dcera V., žalobkyně odůvodnila skutečností, že se při výslechu s ohledem na značnou nervozitu a povahovou zbrkllost snažila odpovídat tak, jak se od ní očekává, než jak to odpovídalo realitě; toto se prolínalo celým výslechem. Žalobkyně není zvyklá vypovídat před státními orgány a některým otázkám a odpovědím nepřičítala tak velkou důležitost, jakou jim následně přikládaly správní orgány.

Žalobkyně, její manžel a dcera jsou postihováni za to, že si zjednodušeně řečeno přesně nepamatují, kdo měl jakou barvu bot na svatbě, případně obdobně „důležité“ okolnosti svatebního obřadu a následného soužití. Správní orgán prvního stupně pochybil v tom, že v rozhodnutí pouze konstatoval, že sousedé uvedli, že v domě manželský pár potkávají, aniž by tuto skutečnost jakkoli vzal v úvahu. Žalobkyně upozornila, že předložila čestná prohlášení některých sousedů, kteří potvrdili, že žalobkyně v domě bydlela spolu se svým manželem.

Žalobkyně dále namítala porušení zásady zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu. Na rozdíl od závěrů správních orgánů se žalobkyně domnívá, že zamítnutí její žádosti o povolení k přechodnému pobytu představuje výrazný negativní zásah do jejího rodinného života; její manželství totiž není pouze formálním svazkem a slouží k výchově její dcery, která má i přes relativně čerstvě dosaženou zletilost u žalobkyně vybudované stabilní zázemí.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě argumentovala obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí; uvedla, že se skutečnosti uvedenými v žalobě již v odůvodnění tohoto rozhodnutí zabývala, a proto na něj odkázala.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném, (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze nařídil k žádosti žalobkyně ústní jednání konané dne 15. 3. 2017, z něhož se žalovaná omluvila a při němž žalobkyně (prostřednictvím zástupce) setrvala na svých již dříve vyjádřených stanoviscích.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 9. 5. 2011 požádala žalobkyně správní orgán prvního stupně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny se svým manželem, občanem Evropské unie.

Ze záznamu vyhotoveného dne 3. 11. 2011 je zřejmé, že Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, odbor cizinecké policie, provedlo ve dnech 21. 10. 2011 v 18 hod. a 1. 11. 2011 ve 20 hod. v místě hlášeného pobytu žalobkyně pobytovou kontrolu. V bytě byl

pokaždé zastižen pouze manžel žalobkyně; manželka měla být v zaměstnání. Sousedé v domě uvedli, že zde manželský pár potkávají.

Součástí správního spisu je dále kopie oddacího listu o uzavření manželství mezi žalobkyní a panem J. J. dne 29. 4. 2011 v Praze 10, společné fotografie žalobkyně a jejího manžela v různých situacích, čestná prohlášení sousedů o společném bydlení manželů v domě a protokoly o výsledku žalobkyně a jejího manžela, jakožto účastníků řízení, ze dne 9. 5. 2012.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu; správní orgán dospěl k závěru, že s ohledem na zásadní rozpory ve výpovědích manželů bylo manželství uzavřeno pouze s úmyslem obejít právní předpisy, a získat tak povolení k přechodnému pobytu. Z rozdílných výpovědí obou manželů ohledně osobních údajů, okolností seznámení, uzavření manželství a dalšího vývoje partnerského vztahu vyplývá, že manželství není svazkem funkčním a jako takové nemůže být důvodem po udělení povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán dále shledal, že zamítnutí žádosti nebude zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť bylo prokázáno, že manželství je pouhým formálním svazkem, jehož zpretrhání není v rozporu s mezinárodními závazky.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že se se závěrem správního orgánu ztotožnila. V odůvodnění poukázala zejména na zásadní rozpory ve výpovědích manželů ohledně jejich seznámení a dalšího rozvíjení partnerského vztahu, ohledně toho, kdo kupoval svatební prsteny, ohledně svatební kytice, pozvaných hostů na hostinu, oslavy narozenin a trávení dne před sepsáním protokolů. Odkázala na čl. 35 Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „Směrnice“), dle něhož mohou členské státy přijímat potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva v případě zneužití práv nebo podvodu; případem podvodu je i tzv. účelový sňatek. Žalovaná v rozhodnutí dále uvedla, že otázky kladené manželům se týkaly situací, které oba prožili, měli je prožít společně a mohli je popsat individuálně, přičemž výsledkem by měla být v případě funkčního svazku v zásadě shodná odpověď. Kladené otázky byly zcela určité, týkající se běžných věcí společného soužití; z protokolů o výsledku nevyplývá, že by se manželé dožadovali upřesnění otázek, že by jim nerozuměli nebo že by jim činilo problém na ně odpovědět. Navrhovaný důkaz výsledkem dcery V. a bývalého manžela žalobkyně shledala žalovaná jako nadbytečný, neboť v řízení již bylo jednoznačně prokázáno, že manželství žalobkyně neplnilo a neplní svou společenskou funkci a bylo uzavřeno s cílem získat pro žalobkyni statut rodinného příslušníka občana České republiky. Veškeré podklady shromážděné ve správním spise vytváří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích manželů.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Žádost je povinen podat ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona

s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Jádrem sporu v nyní projednávaném případě je posouzení, zda správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, když dospěly k závěru, že manželství žalobkyně bylo uzavřeno účelově s cílem legalizovat její pobyt na území České republiky.

Jelikož česká právní úprava pobytového práva vychází z práva Evropské unie (což plyne z § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), lze pojem účelový sňatek definovat s ohledem na bod 28 preambule Směrnice jako manželství uzavřené výlučně za účelem získání práva volného pohybu a pobytu, na které by jinak dotyčná osoba neměla nárok. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které tento pojem rovněž užívá a na jehož základě rozhodly správní orgány o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, má svůj základ v čl. 35 Směrnice, dle něhož jsou jednotlivé členské státy oprávněny přijímat nejružnější opatření k ochraně před zneužitím práv, mimo jiné i před uzavíráním sňatků za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt. Proces zjišťování účelovosti uzavřeného manželství a proces případného odeprání pobytového oprávnění je tedy plně v kompetenci jednotlivých členských států. Podle Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě ze dne 2. 7. 2009, sp. zn. KOM(2009) 313, o pokynech pro lepší provádění a uplatňování Směrnice č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, (dále jen „Sdělení Komise“), při hodnocení účelovosti uzavřeného manželství *„důkazní břemeno nesou orgány členských států, které se snaží omezit práva podle této směrnice. Orgány musí být s to případ přesvědčivě doložit, přičemž musí respektovat všechny hmotněprávní záruky popsané v předchozích oddílech.“* Zdejší soud k tomu dodává, že je tedy na správních orgánech, aby nashromáždily dostatečné množství relevantních podkladů pro posouzení skutkového stavu věci a vyslovení závěru o účelovém uzavření sňatku mezi cizincem a občanem České republiky.

Soud přisvědčil žalobkyni, že žalovaná porušila jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů, konkrétně zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), dle níž má správní orgán v řízení zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K naplnění této zásady jsou pak zaměřena ustanovení § 50 a násl. správního řádu o podkladech pro vydání rozhodnutí a dokazování. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.

Již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, čj. 1 Azs 59/2008-53, konstatoval, že *„aplikace zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu (...), podle něhož správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě. V tomto omezení se projevuje jiná zásada správního řízení, a to zásada procesní ekonomie. Pro vedení dokazování ve správním řízení to tedy znamená, že žadatel může navrhnout provedení určitých důkazů, správní orgán však takovými návrhy není vázán, provede však vždy důkazy,*

kteřé jsou potřebné ke zjištění věci, jak ostatně výslovně uvádí ustanovení § 52 správního řádu.“

Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že řízení vedené podle § 87b odst. 1 zákona pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který žádá orgány České republiky o udělení pobytového oprávnění. Je tedy ve vlastním zájmu žadatele, aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vši vážností a vyvinul ve věci dostatečnou procesní aktivitu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, čj. 6 As 30/2013-43, je v zájmu cizince, který žádá o vydání povolení k pobytu, aby vyvinul potřebnou procesní aktivitu a předešel hodnověrná tvrzení a důkazy; správní orgán má značně omezené možnosti tyto skutečnosti zjišťovat, neboť jde o sféru soukromou, která je pod ochranou základního práva garantovaného mezinárodní, unijní i vnitrostátní právní úpravou. *“Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tak musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace, prokazující existenci trvalého vztahu obdobného vztahu rodinnému stěžovateli a občana.“*

Ve světle shora citované judikatury má soud za to, že žalobkyně nebyla v projednávaném případě nijak pasivní, neboť k odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přiložila důkazy podporující její tvrzení o řádném uzavření manželství a faktickém soužití obou manželů. Přílohu podaného odvolání tvořily fotografie žalobkyně a jejího manžela v různých situacích, čestná prohlášení sousedů z bytového domu na adrese V. 477/9, P., že žalobkyně tam bydlí společně s manželem, a dále kopie nájemní smlouvy, dle níž v předmětném bytě bydlí rovněž dcera žalobkyně. Žalobkyně se předloženými podklady snažila vyvrátit závěr správního orgánu prvního stupně o účelovém uzavření manželství s panem J. J. Lze proto uzavřít, že žalobkyně je oprávněna dovolávat se v dané věci nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť byla v průběhu řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dostatečně aktivní.

Žalovaná oproti tomu nepostupovala v souladu se zákonem ani judikaturou, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela opomenula důkazy, které žalobkyně v průběhu správního řízení na podporu svých tvrzení předložila. Žalovaná na tyto podklady nijak nereagovala, neokomentovala je, natož aby se s nimi řádně vypořádala ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu; v žalobou napadeném rozhodnutí zmínila pouze přiložené fotografie, a to na straně 2 v narační části odůvodnění věnující se shrnutí žalobkynin podaného odvolání a vymezených odvolacích důvodů, což je však naprosto nedostačující.

Je sice pravdou, že žalobkyně mohla a měla o svá práva více dbát v průběhu celého správního řízení (např. využít možnosti vyjádřit se k nashromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, předložit další důkazy podporující její tvrzení o existenci faktického manželského vztahu a úzkých rodinných vazeb), tzn. být činná nejen v odvolacím řízení, ale především již v řízení před správním orgánem prvního stupně; tato skutečnost nicméně nemůže mít na shora uvedený závěr o její procesní aktivitě a oprávněnosti dovolávat se nedostatečně zjištěného skutkového stavu relevantní vliv.

Procesní aktivita žalobkyně v řízení je patrná rovněž z jejích návrhů na doplnění dokazování, a to výsledkem svědků uvedených v podaném odvolání. Judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, čj. 2 As 29/2010-88) již dovodila, že navrhne-li účastník řízení provedení důkazu, musí jej správní orgán provést, a pokud tak neučiní, je povinen přesvědčivě a racionálně vyložit, proč není jeho provedení v konkrétním případě zapotřebí. Důvodem neakceptování návrhu na provedení důkazu může být jeho irelevantnost ve vztahu k předmětu řízení, jeho nedostatečná vypovídací hodnota či jeho

nadbytečnost. V souladu s těmito závěry zdejší soud dovodil, že žalovaná pochybila, když žádnému z návrhů žalobkyně na provedení důkazů výsledkem svědků (dcery a bývalého manžela žalobkyně, svatebních svědků a matričních úřednic), uvedenému v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nevyhověla a v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla, jaké důvody ji k tomuto postupu vedly. Pouze ve vztahu k neprovedení výsledku dcery a bývalého manžela žalobkyně žalovaná konstatovala, že výsledek by byl zcela nadbytečný, neboť bylo prokázáno, že manželství účastníků řízení neplnilo a neplní svou společenskou funkci a hlavním důvodem jeho uzavření byla legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky; takové odůvodnění však nemůže z hlediska všeho shora uvedeného, zejména s poukazem na nedostatečně zjištěný skutkový stav, obstát.

Žalobkyně má pravdu také v tom, že žalovaná v řízení o odvolání vycházela výhradně z účastnických výpovědí manželů a rozporů v nich, třebaže soud nepochybně, že některé rozpory jsou naprosto zásadní (například o tom, kdo žalobkyni do České republiky zval, či o společném trávení dne předcházejícího dni výsledku). Výpovědi sousedů žalobkyně (uvedené v záznamu o pobytové kontrole konané ve dnech 21. 10. 2011 a 1. 11. 2011), že manželský pár v bytovém domě na ulici V. 477/9 v P. potkávají, a zejména pak předložení čestných prohlášení těchto sousedů či společných fotografií žalobkyně a jejího manžela, však měly být pro správní orgány podnětem k doplnění dokazování. Uvedené skutečnosti totiž (společně s dalšími žalobkyní předloženými důkazy) nasvědčovaly tomu, že skutkový stav nebyl náležitě zjištěn, tzn. že nebyl zjištěn takový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Dle názoru soudu měla žalovaná provést alespoň některé žalobkyní navržené důkazy, případně i další důkazy, které by mohly pomoci objasnit stav věci – ověřit okolnosti manželského soužití žalobkyně a pana J. J. Lze tedy shrnout, že správní orgány v dané věci nenashromáždily dostatečné množství podkladů, na základě kterých by náležitě zjistily skutkový stav a mohly ve věci řádně rozhodnout.

S přihlédnutím ke všemu shora uvedenému soud uzavírá, že správní orgány neunesly důkazní břemeno ohledně účelovosti žalobkyní uzavřeného manželství. Zásadní pochybení spatřuje soud ve skutečnosti, že žalovaná náležitě (tj. přesně a úplně) nezjistila skutkový stav věci, neboť zcela pominula důkazy předložené žalobkyní společně s odvoláním, které zpochybňovaly závěr správního orgánu prvního stupně o účelovém uzavření manželství mezi žalobkyní a jejím manželem. Popsaným jednáním tedy žalovaná porušila ustanovení § 3 správního řádu, přičemž tato vada mohla mít vliv na zákonnost vydaného správního rozhodnutí o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně se svými námitkami uspěla, soud napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Na žalované tak bude, aby napravila vytýkaná pochybení a v návaznosti na žalobkyní uplatněné odvolací námitky opětovně přezkoumala zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náhradu nákladů řízení žalobkyně tvoří výdaje na její zastoupení advokátem spočívající v mimosmluvní odměně za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a v náhradě hotových výdajů spočívajících ve třech úkonech

po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Odměna advokáta činí 10 200 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku odpovídající této dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, (§ 57 odst. 2 s. ř. s.); dle § 47 odst. 1 písm. a) tohoto zákona činí sazba daně 21 %. Částka daně činí 2 142 Kč. Žalobkyně má dále právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku v částce 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, neboť rozhodnutím ze dne 6. 1. 2014 nebylo návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověno, a žalobkyně tak nebyla ohledně tohoto návrhu úspěšná.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková